

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

ANNE HOLT

Doamna Președintă

Traducere de
Marie-Jeanne Vasileoiu

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:

Faber Studio

Foto copertă: © Guliver/Getty Images

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Redactor:

Adina Dinițoiu

Dtp:

Ofelia Coșman

Corectură:

Sânziana Doman, Cătălina Ioancea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOLT, ANNE

Doamna președintă / Anne Holt ; trad.: Marie-Jeanne Vasiloiu. -

București : Editura Trei, 2011

ISBN 978-973-707-477-5

I. Vasiloiu, Marie-Jeanne (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: Presidentens valg

Autor: Anne Holt

Copyright © Anne Holt, 2006

Ediție publicată prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.

© Editura Trei, 2011

pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București

Tel./Fax: +4 021 300 60 90

e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-477-5

*Amaliei Farmen Holt,
credincioasa mea susținătoare,
mica mea comoară, care crește*

Joi, 20 ianuarie 2005

1.

Am scăpat^{*1}.

O clipă, gândul acesta o făcu să șovăie. Bătrânul din fața ei își încruntă sprâncenele. În frigul iernii, chipul lui devastat de boală căpătase deja o paloare albăstruie. Helen Lardahl Bentley își trase sufletul și repetă, în sfârșit, cuvintele pe care le ceruse tipul:

— *Jur solemn*...

Trei generații de Lardahli pioși făcuseră ca textul Bibliei tricentenare legate în piele să devină ilizibil. Bine disimulată în spațiile fațadei luterane a reușitei à l'américaine, Helen Lardahl Bentley nu era mai puțin sceptică. Iată de ce prefera să-și depună jurământul ținând mâna pe ceva în care credea cu tărie de nezdruccinat: istoria familiei sale.

— *...că îmi voi îndeplini, cu credință*...

Încercă să-și împlânte privirea în cea a bărbatului. Voia să-l privească pe *Chief Justice*^{*} așa cum o privea și pe ea toată lumea; mulțimea imensă, care dărdăia sub

¹ În versiunea originală, toate frazele scrise cu caractere italice și urmate de un asterisc sunt în limba engleză. Pentru a facilita lectura, editura a optat pentru traducerea lor în text. (n. t.)

soarele iernatic, și manifestații, care se aflau prea departe pentru a fi auziți de la tribună, dar care aveau să strige TRAITER, TRAITER, ritmat și agresiv — știa asta —, până când cuvintele aveau să le fie înăbușite în spatele ușilor de oțel ale vehiculelor speciale instalate de poliție mai devreme, în cursul dimineții.

— *...misiunea de președinte al Statelor Unite*...*

Ochii întregii lumi erau îndreptați spre Helen Lardahl Bentley. Acum o priveau cu ură sau cu admirație, cu scepticism sau curiozitate, ori poate cu cea mai mare indiferență, în unele dintre cele mai liniștite regiuni de pe glob. În timpul acestor secunde care nu se mai terminau, sub focul încrucișat al sutelor de camere de televiziune, ea era punctul central al lumii și nu trebuia, *n-avea* să se gândească la acest lucru.

Nu în acel moment și niciodată după aceea.

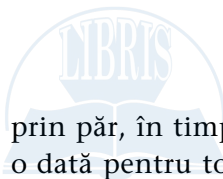
Își apăsă puțin mai tare mâna pe Biblie și își ridică imperceptibil bărbia.

— *...și că voi ocroti, proteja și apăra cu toate puterile mele Constituția Statelor Unite*.*

Mulțimea scoase strigăte de bucurie. Manifestații fuseseră evacuate. Ocupanții tribunei de onoare îi zâmbiră și o felicitară, unii cu căldură, alții rezervați. Prieteni și critici, colegi, rude și câțiva adversari care nu-i doriseră niciodată decât răul, toți articula cu cuvintele, fără zgomot sau într-o hărmălaie veselă:

— *Felicitări! **

Ea simți din nou suflul unei angoase refulate de mai bine de douăzeci de ani. În acel moment, la numai câteva secunde după oficializarea mandatului său ca al patruzeci și patrulea președinte al Statelor Unite ale Americii, Helen Lardahl își îndreptă spatele, își trecu o mână hotărâtă

prin păr, în timp ce contempla mulțimea, și se hotărî o dată pentru totdeauna: *Am terminat cu asta. A venit timpul să uit.* *

2.

Tablourile nu erau cu adevărat frumoase.

Cel mai mult se îndoia de asta. Îi dădea amețală. Aplecându-se până lângă pânză, văzu că valurile galbene cu tentă portocalie, așternute de penel, prezentau niște striiații ca o infinitate de riduri minuscule, asemenea unei baligi de cămilă uscate în bătaia soarelui. Îi veni să-și treacă degetul peste gura căscată a personajului principal. Dar se abținu. Tabloul avusese, și așa, destul de suferit în timpul transportului. Balustrada din dreapta personajului șocat era zdrențuită și fâlfâia prin aer.

Era exclus să poată recondiționa o ruptură atât de mare. Ar fi fost necesară o expertiză. Pentru ca tablourile să fie puse acum pe perete într-unul din palatele cele mai modeste, de lângă Riyad, ale lui Abdallah al-Rahman trebuia, mai ales, ca tipul să depună eforturi constante spre a evita, pe cât posibil, expertii. Era nebun după arta simplă. Nu înțelesese niciodată ce interes avusese să se folosească de o drujbă acolo unde un cuțit banal putea face o treabă la fel de bună. Între un muzeu prost păzit, din capitala norvegiană, și o sală de sport fără ferestre, din Arabia Saudită, tablourile fuseseră furate și transportate de niște pungăși mărunți, care habar n-aveau cine este el și care, după toate probabilitățile, aveau să sfârșească într-o închisoare din țările lor de baștină, fără să

poată spune vreodată ceva coerent despre destinația tablourilor.

Abdallah al-Rahman prefera personajul feminin. Dar și el avea o latură respingătoare. Chiar și după mai bine de șaisprezece ani petrecuți în Vest, dintre care zece în școli prestigioase din Anglia și Statele Unite, se simțea dezgustat văzând acest piept dezgolit și vulgaritatea cu care femeia, pe cât de indiferentă, pe atât de dezvățată, se oferea privirilor.

Își întoarse ochii. N-avea pe el nimic, cu excepția unor bermude largi, de un alb imaculat. Fără să se încalțe, se urcă pe *home trainer* și apucă telecomanda. Banda de alergare accelerează. Din boxele care flancau uriașul ecran al televizorului fixat pe peretele opus ieșiră sunete.

— ...*voi proteja și apăra constituția Statelor Unite**.

Era greu de înțeles. Când Helen Lardahl Bentley încă nu ajunsese decât senatoare, fusese impresionat de curajul ei. După ce ieșise a treia din promoția ei, de la prestigiosul colegiu Vasar, mioapa și grăsimea Helen Lardahl continuase cu un doctorat la Harvard. Făcuse un mariaj avantajos și, chiar mai înainte de-a împlini patruzeci de ani, ajunsese asociată într-un cabinet de avocatură considerat al șaselea dintre cele mai mari din SUA, ceea ce era o dovadă a extraordinarei sale competențe, alături de o bună doză de cinism și de finețe. În plus, slăbise, se făcuse blondă și se descotorosise de ochelari. Nu era rău nici asta.

Dar să se prezinte la alegerile prezidențiale era chiar din cale-afară.

Acum era aleasă, consfințită, pusă în funcție.

Abdallah al-Rahman zâmbi și mări, cu o simplă apăsare de buton, viteza *home trainerului*. Pielea dură de

pe tălpi i se încinsese pe covorul de cauciuc. Mai mări puțin viteza pentru a atinge pragul durerii.

— *Incredibil**, gemu, în americana lui perfectă, sigur că nimeni din lume nu-l putea auzi prin pereții cu o grosime de peste un metru și cu o ușă triplu izolată. *Ea crede că a scăpat!*

3.

— Un moment măreț, constată Inger Johanne Vik, unindu-și mâinile, ca și cum ar fi fost obligată să se roage pentru noua președintă a Statelor Unite.

Femeia din scaunul cu rotile zâmbi, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Să nu-mi mai spună mie nimeni că lumea nu progresaază, continuă Inger Johanne. După o serie de patruzeci și trei de președinți... o președintă!

— *...misiunea de președinte al Statelor Unite**.

— Trebuie să fii de acord că e o chestie serioasă, insistă Inger Johanne, privind din nou spre ecran. De fapt, eu credeam că ar fi ales mai repede un afro-american, până să poată accepta o femeie.

— Data viitoare o să fie Condoleezza Rice, răspunse cealaltă. Două dintr-o lovitură.

Nu era o problemă de progres, negru sau roșu, bărbat sau femeie: funcția de președinte al Americii era făcută pentru bărbați, indiferent de pigmentația sau de organele lor genitale.

— Pe Bentley nu feminitatea a condus-o acolo unde este, declară ea rar, aproape cu nepăsare. Și este clar că nici culoarea pielii lui Rice. În patru ani, ele se vor asocia.

Chestia asta n-o să fie prea măgulitoare nici pentru minorități, nici pentru femei.

— Totuși, a fost foarte...

— Ceea ce impresionează la femeile astea nu e feminitatea sau prezența unor sclavi printre strămoși. Evident că se folosesc cât pot de mult de chestia asta. Dar cel mai impresionant este...

Făcu o grimasă și încercă să se îndrepte în scaunul ei cu roțile.

— Ai vreo problemă? dori să știe Inger Johanne.

— Oh, nu. Cel mai impresionant este că...

Femeia se ridică, sprijinindu-se de brațele fotoliului și reuși să-și apropie puțin trunchiul de spătar. După care, cu un gest detașat, își aranjă din nou puloverul pe piept.

— ...ele trebuie să fi luat hotărârea asta al naibii de timpuriu, conchise ea în cele din urmă.

— Care hotărâre?

— Să muncească atât de dur. Să fie atât de sânghinoase. Să nu facă niciodată nimic greșit. Să evite să calce în străchini. Să nu fie prinse niciodată, niciodată în flagrant delict. În realitate, este absolut de neînțeleș.

— Dar ele au... întotdeauna... ceva..., chiar și precucer-nicul George W. se săturase de...

Deodată, femeia din scaunul cu roțile zâmbi și întoarse capul spre ușa salonului. O fetiță de vreun an și jumătate le privea, cu un aer vinovat, prin crăpătura ușii. Femeia întinse o mână.

— Vino aici, scumpo. Ar trebui să dormi.

— Se dă jos singură din pătuțul cu plasă? întrebă Inger Johanne.

— Probabil că o fi adormit în patul nostru. Vino, Ida!

Copila traversă încăperea, pășind șovăielnic, și se lăsa luată în brațe și pusă pe genunchi. Bucle negre ca abanosul îi înconjurau obrajii bucălați, dar ochii îi erau de un albastru glacial, cu un cerc ciudat și întunecat care îi mărginea irisul. Fetița zâmbi reținut, recunoscând-o pe vizitatoare, și se așeză ceva mai confortabil.

— E bizar, îți seamănă, constată Inger Johanne, aplecându-se ca să atingă cu degetul mânuțele dolofane ale micuței.

— Doar la ochi. Culoarea. Oamenii se lasă întotdeauna păcăliți de culori. Ale ochilor.

Între ele se așternu din nou liniștea.

La Washington D.C., respirația oamenilor părea un abur cenușiu în lumina țipătoare a lui ianuarie. Gărzile îl ajutară pe *Chief Justice* să se retragă; în timp ce era scos cu infinite precauții, spinarea lui semăna cu a unui vrăjitor. Președinta nou-aleasă stătea în capul gol și zâmbea cu toți dinții, strângându-și pe lângă ea mantoul roz pal.

La Oslo, întunericul ce se lăsa dincolo de ferestrele din Krusesgate devenea tot mai adânc. Nu ningeă, străzile erau ude.

În salonul spațios a intrat o făptură ciudată. Șchio-păta urât, de un picior, ca o caricatură a personajului negativ dintr-un film de altădată. Părul îi era tuns scurt, iar firele lui subțiri o luau care încotro. Picioarele îi păreau desenate dintr-o trăsătură de creion, între poalele unui șorț și o pereche de papuci ecosez.

— 'titica trebuia să doarmă de multă vreme, bombăni ea, fără să-și piardă vremea cu salaturile. În casa asta nu-i chip să faci ordine. Trebuia să doarmă în patul ei, am mai spus-o de mii de ori până acum. Hai, vino, prințesa mea.

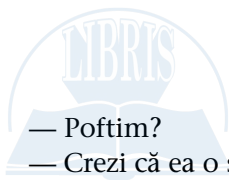
Și, fără să aștepte reacția femeii din scaunul cu roțile ori a fetei, a înhățat copila, și-a aruncat-o călare pe șoldul stâng și a luat-o din loc șontâc-șontâc.

— Tare mi-ar fi plăcut să am și eu un factotum ca ăsta, oftă Inger Johanne.

— Da, lucrul nu-i lipsit de avantaje.

Tăcură din nou. CNN trecea de la un comentator la altul și intercala imagini ale tribunei în care o elită de politicieni stătea în frig, pregătindu-se pentru cele mai grandioase festivități organizate vreodată cu ocazia unei investiții la Casa Albă. Democrații își atinseseră cele trei obiective. Învinseseră un președinte care râvnea un nou mandat, ceea ce era un adevărat tur de forță. Câștigaseră cu un avans mai confortabil decât tot ceea ce putuseră spera. Și triumfaseră cu o femeie. Niciunul dintre aceste aspecte nu putea trece neobservat, iar ecranul înfățișa fotografii de vedete hollywoodiene care se aflau deja la post, în oraș, unde erau așteptate în cursul după-amiezii. Pe toată durata weekendului, orașul avea să fie scena unor festivități cu focuri de artificii. *Madam President* urma să treacă de la o recepție la alta, să fie aclamată, să-și exprime interminabilele mulțumiri la adresa susținătorilor săi și să-și schimbe toaletele de un număr incalculabil de ori. Dar, mai ales, avea să-i recompenseze pe cei mai meritoși, împărțind posturi și funcții, avea să evalueze cheltuielile de campanie și donațiile, avea să estimeze loialitatea și să evalueze capacitățile, avea să-i dezamăgească pe mulți și să-i mulțumească pe puțini, așa cum o făcuseră și cei patruzeci și patru de bărbați de dinaintea ei, în cursul celor două sute treizeci de ani de existență a acestei națiuni.

— Poți să mai dormi după așa ceva?

— Poftim?

— Crezi că ea o să izbutească să doarmă în noaptea asta? Întrebă Inger Johanne.

— Ești bizară, zâmbi cealaltă femeie. Bineînțeles că o să izbutească să doarmă. Nu ajungi acolo unde se află ea acum dacă nu poți dormi. Asta e o luptătoare, Inger Johanne. Nu te lăsa păcălită de silueta ei zveltă și de hainele feminine.

Când femeia din scaunul cu rotile stinse televizorul, din străfundurile apartamentului le ajunse la urechi un cântec de leagăn.

— *Ai-ai-ai-ai-ai-UAF-UAF.*

— Păi chestia asta i-ar înnebuni de spaimă pe micuții mei, constată Inger Johanne, chicotind ușor.

Cealaltă își mișcă scaunul până la o măsuță joasă și luă de pe ea o ceașcă. Gustă, strâmbă din nas și apoi o puse la loc.

— O să trebuiască să plec, declară Inger Johanne, cu o ușoară ezitare.

— Da. O să trebuiască.

— Îți mulțumesc pentru ajutor. Pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat în lunile astea din urmă.

— N-a fost mare lucru.

Inger Johanne își duse o mână fugară la ceafă, pentru a-și cumiști buclele rebele, pe care le adună după urechi, și își împinse la loc, cu un deget fin, ochelarii.

— Ba da.

— Cred că trebuie să faci cumva, ca să poți trăi cu toate cheștiile astea. Ea există, n-ai ce face.

— Îmi amenință copiii. Este periculoasă... Faptul că am putut să-ți vorbesc, să fiu luată în serios și crezută... Asta, în orice caz, a facilitat lucrurile.

— În curând, se va împlini un an, răspuse femeia din scaunul cu roțile. Greu, cu adevărat, a fost anul trecut. Chestiile din iarna asta... nu văd în ele decât... decât o sâcâială.

— O sâcâială?

— Ea îți ațâță curiozitatea. Inger Johanne, tu ești foarte curioasă. De asta și ești cercetătoare. Numai curiozitatea te târăște în anchete unde n-ai deloc chef să fii implicată și te împinge să dorești cu orice preț să afli ce vrea de la tine tipa asta care te persecută. Curiozitatea ta e aia care... te-a condus până la mine. Și este...

— Trebuie să mă duc, o întrerupse Inger Johanne, cu un zâmbet fugar. Nu folosește la nimic să trec totul în revistă o dată în plus. Dar, oricum, îți mulțumesc. Stai liniștită, nu mă conduce.

Deodată, se opri în loc. Fu izbită de frumusețea femeii paralizate. Aceasta era subțire, aproape plâpândă. Chipul îi era oval, ochii — la fel de stranii ca ai fetei: de un albastru ca al ghețarilor, aproape incolori, cu un cerc mare și negru în jurul irisului. Avea o gură mare, cu buzele puternic arcuite între riduri minuscule, însă plăcute vederii, trădând o vârstă ce trecuse binișor de patruzeci de ani. Era îmbrăcată elegant: purta un pulover de cașmir cu decolteu în V, iar blugii se vedea clar că nu fuseseră cumpărați din Norvegia. Un diamant mare, simplu, i se legăna încetișor în gropița dintre clavicule.

— De altfel, tare mai ești frumoasă.

Femeia zâmbi cu reținere, aproape stingherită.

— Pe curând, a încheiat ea discuția, după care și-a împins fotoliul până la fereastră, unde s-a oprit cu spatele spre musafiră.

4.

În zăpada așternută pe câmpuri, te înfundai până la genunchi. Geruise multă vreme. Arborii golași dinspre apus erau acoperiți cu gheață. Rachetele din picioare crăpau din când în când pojghița zăpezii și, pentru un scurt răstimp, Al Muffet fu cât pe-acți să-și piardă echilibrul. Se opri ca să-și tragă sufletul.

Soarele dispărea în spatele dealurilor. Tăcerea era întreruptă doar rareori de câte un cântec de pasăre. Zăpada sclipea în lumina portocaliu-roșiatică a soarelui; bărbatul cu rachete în picioare urmări cu privirea un iepure care țâșnise din boschet și fugea în zigzag spre pârâul din cealaltă margine a câmpului.

Al Muffet respiră cât putu de adânc.

Nu avusese nicio clipă de îndoială: făcea exact ceea ce trebuia să facă. După moartea soției sale, care îl lăsase singur cu trei copii de opt, unsprezece și șaisprezece ani, nu avusese nevoie decât de câteva săptămâni pentru a înțelege că o carieră într-una din prestigioasele universități ale orașului Chicago era aproape incompatibilă cu faptul că urma să-și crească de unul singur copiii. De altfel, situația financiară îi impunea să-și mute cât mai iute restul familiei într-un colț liniștit de țară.

La trei săptămâni și două zile după ce se instalase pe Rural Route 4, în Farmington, Maine, două avioane de linie izbiseră turnurile gemene din Manhattan. Urmărite îndeaproape de un altul, care se prăbușise peste Pentagon. În seara aceea, Al Muffet închisese ochii, recunoscător că fusese atât de precaut: încă din studenție, își abandonase vechiul nume, Ali Shaeed Muffasa. Copilele lui purtau nume înțelepte alese — Sheryl, Catherine și

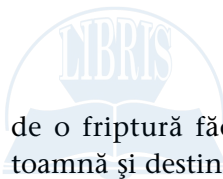
Louise — și avuseseră norocul să moștenească năsulul cârn și părul blond cenușiu al mamei lor.

În prezent, după mai bine de trei ani, se bucura aproape zi de zi de viața la țară. Puștoaicele înfloreau, iar el regăsise la iuțeală gustul activității de veterinar. Îngrijea tot felul de animale mari și mici, iar cazurile cu care avea de-a face erau dintre cele mai diverse: peruși plăpânzi, cățele care fătau, tauri deveniți periculoși și căroră trebuia să le tragă un glonț în frunte. În fiecare joi, mergea la club ca să joace șah. Sâmbăta era ziua stabilită de mers la cinema împreună cu cele mici. Lunea seara juca, de obicei, câteva seturi cu un vecin care își transformase vechiul garaj în teren de squash. Zilele se scurgeau urmând un ritm uniform, de o monotonie placidă.

Familia Muffet se deosebea de restul satului numai duminica: nu mergea la biserică. Al Muffet pierduse de mult legătura cu Allah și nu intenționa să adopte alt Dumnezeu. La început, chestia asta suscitase anumite reacții: întrebări deghizate în cursul ședințelor la care participau părinții elevilor, comentarii cu subînțeles, la benzinărie sau la mașina de pop-corn din holul cinematografului, în câte o sâmbătă seara.

Dar și asta se aranjase cu timpul.

Totul se aranjează, se gândi Al Muffet, căznindu-se să-și scoată ceasul de sub mână cu un deget și marginea pufoaicei. Trebuia să se grăbească. Mezina pregătea cina, iar experiența îl învățase că era mai bine să fie și el de față în acel moment. Altfel, ar fi fost întâmpinat cu o cină pantagruelică, pentru care micul dulap era golit de toate bunătățile. Ultima oară, Louise le servise o masă cu patru feluri, cuprinzând foie gras și risotto cu trufe, totul urmat

de o friptură făcută din carnea cerbului vânat de cu toamnă și destinat vecinilor, pentru masa de Crăciun.

Acum, când soarele dispăruse cu totul, gerul devenise mai ascuțit. Își scoase mănușile și își puse mâinile pe obraji. După câteva secunde, o porni din nou la drum, cu acei pași mari și lenți pe care, în cele din urmă, îi învățase.

Nu se uitase la ceremonia de învestitură, și nu pentru că asta l-ar fi tulburat din cale-afară. Cu zece ani în urmă, când Helen Lardahl Bentley intrase în marea sală publică, fusese îngrozit. Își amintea cu o dezagreabilă claritate de dimineața aceea, de la Chicago. Doborât la pat de o gripă, își umplea episoadele de febră butonând la televizor. Helen Lardahl, foarte diferită de aceea pe care și-o amintea el, rostea un discurs la Senat. Nu mai purta ochelarii. Pernițele de grăsime din timpul tinereții, care o urmăriseră până târziu, în cel de-al treilea deceniu al său, dispăruseră. Doar gesturile, cum era mișcarea aceea diagonală, plină de siguranță, a mâinii larg deschise, pentru a-și sublinia fiecare argument, îl convinseseră că era vorba, cu adevărat, de aceeași femeie.

Cum îndrăznește? se gândise el atunci.

Apoi, încetul cu încetul, se obișnuise.

Al Muffet se opri din nou și trase în piept aerul glacial. Ajunsese la pârâu, a cărui apă continua să curgă pe sub o carapace de gheață transparentă.

Ea se baza pe el. Pur și simplu. Trebuie că hotărâse să se încreadă în promisiunea pe care el i-o făcuse cândva, într-o viață anterioară, într-o altă epocă și într-un loc cu totul diferit. În poziția ei de acum, probabil că era floare la ureche să descopere dacă el mai trăia și dacă era tot în Statele Unite.

În ciuda tuturor lucrurilor, ea se lăsa aleasă în capul celui mai puternic stat de pe planetă, într-o țară în care morala era o virtute, iar morala duplicitară o virtute necesară.

Păși peste pârâu și sări pe deasupra unui troian de zăpadă. Inima îi bătea atât de repede, încât îi țiuiau urechile. E atât de mult de atunci, își spuse, în timp ce-și desfăcea rachetele. Apucă în fiecare mână câte una și începu să alerge pe drumul drept.

— *Noi am terminat cu chestia asta**, șopti în ritmul pașilor greoi. Eram demn de încredere. Sunt un om de onoare. *Noi am terminat cu chestia asta**.

Întârziase foarte mult. La sosirea lui, probabil că avea să găsească șampanie și stridii. Louise avea să spună că sărbătoreau, că îi aduceau un omagiu primei femei președinte al Statelor Unite.

Patru luni mai târziu
